

Cartes als pares

29 de maig de 1938¹

(...)

Dimarts a la tarda, arribada a la pensió (a peu), a un quart d'onze. Ja no m'esperaven; sense habitació. M'han fet dormir (per una nit) a la cambra de bany. Dimecres al matí, sortida al Palau Pitti i al Carmine. Havent dinat, Miss P. m'ha proposat de fer una sortida a prendre el te, i no he tingut la presència d'esperit de refusar. Hem anat en tram a la plaça Michelangelo, cosa que no m'ha fet cap bé. De tornada, per no deixar per més tard de compensar l'oferiment del berenar, he pagat la tornada en auto de Miss P. Cafè-aspirina. Teatre Pergola (on el meu vestit destacava la mar!). Haydn, mediocre, al meu parer. Drama litúrgic del XII; hauria estat plenament bell, esplèndid, si l'animal de l'adaptador no s'hagués empescat de f...-hi orquestra tot el temps, quasi cobrint les veus. Es devia afigurar, sens dubte, que al segle XII eren wagnerians. De tan bon gust com les restauracions d'estàtues gregues de Roma. Sempre igual... Així és que mig m'hi encisava i mig m'hi enfuria. Òpera del XVI, no gens el que em pensava, però que m'ha fet partir de riure. Òpera bufa amb polifonia, amb els personatges de la *commedia dell'arte*. S'hi veu els personatges fent els gestos, mentre un cor polifònic (del gènere del madrigal) canta el rol de cada un; veus de dones i d'homes barrejant-se en tot moment. Polifonia bufa, inesperat. L'endemà, Miss P. m'ha dut al matí als Cascine, en una festa popular. Havent dinat, sortida a les sis, una volta per la plaça de la Signoria, spaghetti a la fiaschetteria. Divendres al matí, volta per San Lorenzo (capella Mèdicis) i Santa Maria Novella (Uccello). La tarda, a la fiaschetteria. Dissabte, no m'he mogut de l'habitació, tret de per a anar a treure lires a la C.I.T. Sortosament, a la pensió hi havia descobert *Pride and prejudice*. Diumenge al matí (és a dir, aquest matí), Bargello, uns quants minuts al Teatre Verdi (amb un meeting en honor d'Espanya), uns quants minuts a la Santa Croce. Havent dinat, Miss P. m'ha pagat el viatge en auto a Fiesole (els diumenges sempre fa una sortida en auto), i allà jo li he ofert el te, així com a dues amigues seves.

(...)

Com veieu, l'he malaprofitat força, el temps. Espero millorar, a partir d'ara.

(...)

Per cert, res d'*Euryanthe*. A la plaça, hi han fet un drama de D'Annunzio, perquè sobtadament s'han recordat que ha mort aquest any. No en tenia cap ganes, de la *Missa en re*, ni de Brahms.

(...)

3 de juny de 1938²

(...)

Abans que res, hi ha un error que no haurieu de cometre, amb mi; seria creure que sóc un amor. Si us obstineu en aquest error, em veuré obligada a fer per manera que en sortiu; és a dir, cada vegada que llegeixi: "Si ens estimes, llavors...", o tota fórmula equivalent —ja que les picardies serien inútils— no en faré cas. No se us acudeixi ara de dir: "Si ens estimes, no escriguis"; tampoc no rutllaria.

En cinc dies envio dues cartes i un telegrama. Això em sembla més que suficient per a una durada considerable. Si no, ¿de què serviria, viatjar? L'obligació d'escriure em trauria, si això continuava, tot el plaer del viatge. Voldria, ara, que durant deu dies no cerqués de tenir noves meves...

(...)

Estic contenta que aneu a Madonna di Campiglio. Quan s'ha somiat verament una cosa, cal finalment fer-la: és la meva moral. Segur que no en quedareu decebut. Passeu's-ho bé.

(...)

8 de juny de 1938³

(...)

M'he ben emborratxat, del tot emborratxat, bevent Giotto.

(...)

Tinc ganes de veure-us, no sé pas si em durarà gaire. Si us trobeu en el mateix cas, podríem aprofitar-ho de seguida. (...) Si no veniu, no tindrà cap importància; *sobretot*, no us cregueu pas obligats a venir, si no us ve bé o us ha de fatigar...

(...)

Notes:

1.- El 22 de maig surt de viatge amb els pares cap a Itàlia. Mentre ells se'n van a Venècia, ella fa cap a Florència (ja hi havia estat feia un any). La primera setmana la passa en una pensió, on unes angleses, vídues o solteres, es desviuen per ella i la volen protegir. És per a ella una setmana molt dolenta. Finalment troba una pensió a Fiesole, on hi està prou bé.

2.- Carta escrita a Fiesole, quan ja fa cinc dies que hi és. Cinc dies bells i reposants, sense llibres. Com que la mare li reclama que els escrigui (potser perquè les seves cartes no els arriben, a Venècia), se'n queixa mig en broma.

3.- Després de quatre dies més a Fiesole, se'n va a Pàdua. Tot just arribada, se'n va a veure els frescos de Giotto, i el vespre mateix escriu la carta. Els diu que l'endemà té pensat d'anar a Castelfranco, però que l'endemà passat es podrien trobar a Pàdua, si els ve de gust -els ho proposa, de passada, tocant-los un xic la moral. No sabem si realment d'hi van trobar. El que és segur és que uns dies més tard Simone s'instal·larà amb els pares a la pensió on s'estaven a Venècia.